

ADVOKÁTI PARTNEŘI

JUDr. Ervín Perthen
JUDr. Kateřina Perthenová
Mgr. Petr Švadlena
Mgr. Pavlína Marešová
JUDr. Josef Moravec
Mgr. Jan Lipavský
Mgr. Petr Mikeš
Mgr. Gabriela Hájková
Mgr. Milan Musil

SPOLUPRACUJÍCÍ ADVOKÁTI

Mgr. Jan Vlk, JUDr. František Divíšek
JUDr. Miroslav Hofmann, JUDr. Milan Chmelík

ADVOKÁTNÍ KONCIPIENTI

Mgr. Milan Plíšek, Mgr. Vojtěch Adámek
Mgr. Jakub Tichý, Mgr. Dana Peterková
JUDr. Petr Kučera, Mgr. Ing. Tereza Neumanová,
Mgr. Michal Štrof, Mgr. Helena Kuberová
Mgr. Viktor Kuča, Mgr. Martin Prokop
Mgr. Markéta Havlasová, Mgr. Vladimír Matys

adresát

**European Court of Human Rights
Council of Europe
F-67075 Strasbourg Cedex
PÁTA SEKCE**

vyhotoveno

V Hradci Králové dne 16.10.2009

značka

05/05

Věc: K č.j. ECHR-LCze0,1, EH/swa, stížnost č. 24395/05

Stěžovatel: : **Ing. Jan Macháček,**
bytem Michalcova 700, Kostelec nad Orlicí

práv.zast.: JUDr. Josefem Moravcem, advokátem, Advokátní
kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o., se sídlem
Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

jednou
přílohy dle textu

I.

Pod shora uvedenou spisovou značkou stěžovatel u Evropského soudu pro lidská práva brojil svojí stížností ze dne 28.6.2005 proti průtahům v řízení vedeném u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou vedeném pod sp. zn. 5 C 196/98. V tomto soudním řízení se stěžovatel domáhal proti České republice – Ministerstvo spravedlnosti zaplacení náhrady škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím orgánu státu a nesprávným úředním postupem v trestním řízení vedeným proti stěžovateli. Škoda stěžovatele spočívá v tom, že stěžovatel měl před zahájením trestního stíhání domluvenu práci ve Spolkové republice Německo. V důsledku zahájení trestního stíhání proti stěžovateli, odmítl zaměstnavatel zaměstnat stěžovatele do doby než bude trestní věc vedená proti stěžovateli vyřešena. Zároveň byl dne 13.9.1994 stěžovateli udělen písemný pokyn vyšetřovatelem (orgánem policie České republiky), aby se po dobu vyšetřování zdržoval na území České republiky na adrese trvalého bydliště Kostelec nad Orlicí, Michalcova 700. Stěžovatel na základě uvedeného nevycestoval z území České republiky po dobu trvání vyšetřování v předmětné trestní věci a nevykonával tak zaměstnání již podle uzavřené pracovní smlouvy, neobdržel tedy ani sjednanou mzdu.

Výše uvedené soudní řízení o náhradu škody bylo pravomocně ukončeno až rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11.7.2007 č.j. 24 Co 669/2006-472 (tj. téměř po deseti letech). Tímto rozsudkem krajský soud potvrdil rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19.7.2006 č.j. 5 C 196/98-427 ve výroku II a v části výroku I, již bylo žalovanému uloženo, aby zaplatil žalobci Kč 392.046,40 s příslušenstvím. Ve zbylé části výroku I, již bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci dalších Kč 1.068.902,60 s příslušenstvím, byl rozsudek okresního soudu změněn tak, že se v uvedeném rozsahu žaloba zamítá. Současně bylo rozhodnuto o nákladových povinnostech stěžovatele před okresním a krajským soudem.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě dovolání, o kterém do dnešního dne (tj. již více jak dva roky) Nejvyšší soud ČR nerozhodl.

II.

V souladu s písemným pokynem Evropského soudu pro lidská práva se stěžovatel podáním ze dne 26.3.2007 obrátil na Ministerstvo spravedlnosti ČR s žádostí o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. Ačkoliv od podání této žádosti uplynula značná doba, Ministerstvo spravedlnosti ČR o této žádosti stěžovatele doposud žádným způsobem nerozhodlo. Nečinnosti ústředního orgánu tak činí více jak dva roky. Stěžovatel předkládá zdejšímu soudu žádost Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 12.11.2008, kterým žádá Nejvyšší soud ČR o předložení spisového materiálu týkající se stěžovatele. Je zcela absurdní, aby Ministerstvo spravedlnosti ČR k vyřízení žádosti stěžovatele na odškodnění nezbytně vyžadovalo předmětný soudní spis nacházející se v současné době u Nejvyššího soudu v ČR v rámci dovolacího řízení, když Ministerstvo spravedlnosti ČR je stranou tohoto sporu a má k dispozici příslušný spisový materiál. Pokud tomu tak není, má Ministerstvo spravedlnosti ČR právo jako kterýkoliv účastník soudního sporu, tedy stejně jako žalobce, nahlédnout do soudního spisu činit si kopie a výpisky. Není tedy třeba si půjčovat celý spis a oddalovat tak rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel uvádí, že odbor odškodňování Ministerstva spravedlnosti ČR při posuzování jeho nároku na náhradu škody nepostupoval v souladu se zákonem č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem. V ustanovení § 1 citovaného zákona se mimo jiné uvádí, že stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, v řízení správním, jakož i v řízení před místním lidovým soudem, a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní orgán nebo orgán státní organizace. Této odpovědnosti se stát nemůže zprostit. V ustanovení § 12 a 13 zákona je pak dále dána možnost státu domáhat se regresu. Výslovně se zde uvádí, že nahradil-li stát podle ustanovení tohoto zákona škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, má právo požadovat úhradu na státním orgánu, který nezákonné rozhodnutí vydal. Tento státní orgán, proti němuž stát s úspěchem uplatnil nárok podle § 12, má právo požadovat úhradu na tom, kdo se na vydání nezákonného rozhodnutí podílel, jestliže jeho vina byla zjištěna v trestním nebo kárném řízení. V tomto případě však s ohledem na způsob vedení celého soudního sporu u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, na jeho neúměrnou délku a zejména pak způsob, jakým byl stěžovatel povinen prokazovat oprávněnost svého nároku, vznášá značné pochybnosti o řádném plnění povinností ze strany ministerstva.

III.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel předkládá pro další řízení Evropskému soudu pro lidská práva rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19.7.2006 č.j. 5 C 196/98-427 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11.7.2007 č.j. 24 Co 669/2006-472. Stěžovatel zdůrazňuje, že při soudním projednání jeho nároku na náhradu škody došlo nejen ke značným průtahům, ale i nezákonným pochybením.

Stěžovatel je toho názoru, že pokud by policejní a soudní orgány řádně a správně vyhodnotily a zohlednily všechny dostupné listinné materiály, které byly následně připojeny k soudnímu spisu, nedošlo by vůbec k trestnímu stíhání stěžovatele spojené s vydáním zákazu vycestování mimo území ČR po dobu trestního stíhání, k podání obžaloby stěžovatele a následně ke zproštění obžaloby pro absenci jakéhokoliv protiprávního jednání stěžovatele s trestněprávní odpovědností. V případě řádného vyhodnocení důkazů policejním orgánem by pak nebyl nucen stěžovatel se domáhat náhrady škody, která mu vznikla nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem orgánů veřejné moci. K tomu stěžovatel poznamenává, že předmětný zákaz vycestování nebyl policejním orgánem řádně zrušen.

K výše uvedeným tvrzením stěžovatel předkládá ESPLP kopii dlužního úpisu Jana Šrámka, který v trestním řízení vystupoval v postavení poškozeného a v následných civilních řízeních v postavení svědka. Při jednání u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou dne 26.10.2009 ve věci sp. zn. 5 C 196/98 svědek Šrámek v postavení svědka vypověděl o tom, že jednáním stěžovatele se necítil být poškozen, když stěžovateli de facto vrátil již dříve půjčené finanční prostředky. Za zcela zásadní ve vztahu k nezákonnému úřednímu postupu a nesprávným rozhodnutím policejních a soudních orgánů pak stěžovatel považuje tu část výpovědi, kde svědek Šrámek popisuje, jak byl bez jakékoliv své iniciativy kontaktován svévolně policií za účelem zahájení trestního stíhání stěžovatele. Svědek Šrámek žádné trestní oznámení na stěžovatele nepodal, neboť jak je výše uvedeno, stěžovatel se vůči němu žádnému podvodnému jednání nedopustil. V tomto okamžiku měl soud spor ukončit a nařídil žalovanému, aby stěžovateli uhradil vzniklé škody, a věc uvedl do původního stavu. Stěžovatel nepřišel jen o ušlý zisk za 18 měsíců, ale také za dobu, než bude spor vyřešen. Dále také přišel o důchod jak český, tak německý, protože chtěl žít v Německu a na český důchod si přestal platit. **Do 26.10.2005 stěžovatel netušil, co mu bylo celé roky utajováno. Od tohoto data se odvíjí i dopočet škod. Zjištěná fakta však byla soudem utajena, a ani v rozsudku z 19.7.2006 č.j.5C 196/98-427, zmíněna.** Kdyby byla zmíněná fakta zohledněna, nemohly by být provedeny srážky ze škodné částky, protože bylo nadmíru patrné, že se jedná o úmyslný trestný čin, minimálně zneužití pravomoci veřejného činitele, krivého obvinění a omezování osobní svobody.

Kopii protokolu ze dne 26.10.2005 stěžovatel rovněž přílohou přikládá.

Stěžovatel dále předkládá pokyny vyšetřovatele pro stážisty, ze kterého je zřejmé, že předmětný dlužní úpis byl policejním orgánům k dispozici, nicméně stěžovatel musel v rámci své obhajoby v trestním řízení skutečnost, že svědek Šrámek stěžovateli dlužil, složitě dokazovat. Všechny tyto listiny stěžovatel pořídil při studiu spisu u Nejvyššího soudu ČR v Brně dne 12.2.2009, kam ho přivedlo podezření, že je ve spisu z přípravného řízení něco, o čem vůbec neměl vědět. Jeho obava se potvrdila.

Stěžovatel rovněž spatřuje pochybení i v jednání Ministerstva spravedlnosti ČR, které zcela bezdůvodně a bez věcných argumentů odmítalo mimosoudní vyřešení nároku stěžovatele na náhradu škody. Při důkladném posouzení kompletního spisového materiálu bylo dle názoru stěžovatele povinností Ministerstva spravedlnosti ČR vyhovět žádosti stěžovatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem policejního orgánu, a to bez vedení dlouholetých soudních sporů. Trestní řízení je spor jako každý jiný, kdy je stát zastoupen státním zástupcem, který podal žalobu. Státní zástupce tudíž musel vědět ze spisu z přípravného řízení, že se jednalo o vykonstruované obvinění, a přesto žalobu podal. Po dvou letech

stát tento spor prohrál, a stěžovatel měl být upozorněn, že má právo na uhrazení vzniklých škod a uvedení do původního stavu. Již tehdy měla být stěžovateli opatřena práce v SRN. Namísto toho se chtěl stát zbavit zodpovědnosti za každou cenu. Vše bylo utajeno a stěžovatel přišel o řidičský průkaz na sedm měsíců, když měl jet do SRN pro pracovní příslib, na základě kterého chtěl žádat o odškodné. Nehoda, které se měl zúčastnit, se ukázala také jako vykonstruovaná. To bylo v roce 1997. Aby toho nebylo dost, byl stěžovatel v roce 2000 obviněn a obžalován z krádeže vysokozdvizného vozíku, kterou měl zorganizovat. Opět se jednalo o vykonstruovanou záležitost. Přestože se veškerá obvinění ukázala lichá, dodnes je u stěžovatelova jména v policejní databázi veden záznam, přestože měl být dávno vymazán. Tyto záznamy znemožnily stěžovateli zobchodovat mezinárodně patent, který vlastní. Mezinárodní přihláška patentu je v systému WIPO-OMPI vedena pod značkou WO 02/08519 A1.

III.

Z výše uvedených skutečností je patrné, k jakým dle názoru stěžovatele nezákonným obstrukcím dochází při uplatnění nároků na škody, které stěžovateli vznikly a dále vznikají nezákonným a protiprávním jednáním orgánů na území ČR. Za předpokladu, že by stěžovatel nebyl nezákonně na území ČR trestně stíhán, to ve spojení se zcela absurdním a protiprávním zákazem vycestování, mohl stěžovatel zcela legitimně a bez omezení realizovat své odborné znalosti při výkonu již předem smlouvené pracovní činnosti v Německu. Bohužel nezákonným postupem a jednáním orgánů v ČR mu toto bylo zcela zmařeno, a to k majetkovým škodám vzniklým na straně stěžovatele.

Za předpokladu, že by stěžovatel uzavřel již předjednanou pracovní smlouvu v Německu, dosáhl by za 18 měsíců (1.10.1994 až 30.3.1996) výdělku 1,587.168,-- Kč. S ohledem na prodlení dále vznikl žalobci úrok z prodlení o sazbě 26 % p. a. z dlužné částky, tj. za období od 30.3.1996-30.3.2005 ve výši 3,954.693,-- Kč, tj. celkem 5,541.861,-- Kč. Na tuto dlužnou pohledávku bylo stěžovateli ministerstvem zapláceno 1,340.000,-- Kč, tj. dluh činí k 30.10.2005 částku 4,201.861,-- Kč. Z období od 30.10.2005 do 31.12.2009 představuje další úrok z prodlení částku 4,552.515,-- Kč. Z titulu podané žaloby vedené Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou pod sp.zn. 5 C 196/98 tak dle názoru stěžovatele činí doposud neuhrzená částka včetně příslušenství 8,754.376,-- Kč. Vzhledem k tomu, že ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR nebyly provedeny žádné relevantní kroky k nápravě, a věc nebyla uvedena do původního stavu, vznikly stěžovateli další škody navazující, na které, jak již bylo výše uvedeno, písemně upozornil jak soudy, tak i Ministerstvo spravedlnosti ČR. Pokud tedy Ministerstvo spravedlnosti ČR, odbor odškodňování argumentuje tím, že zákaz vycestování vydaný policejním orgánem při nezákonném trestním stíhání stěžovatele nebyl zrušen, nemohl stěžovatel řádně naplnit své závazky z časově neomezeného příslibu v Německu, kde mu byla dle vyjádření německé strany přidělována práce v souladu s pracovní smlouvou. Náhrada za nevykonanou práci však nebyla stěžovateli vrácena. Za období od 30.3.1996 do 30.10.2005 tak vznikla stěžovateli škoda za devět let a sedm měsíců ve výši 10,140.240,-- Kč, to vše, **18,894.616,--Kč úročeno od 26.10.2005 přiznanými 26 % úroku z prodlení do 31.12.2009**, tj. 39,363.789,-- Kč. K tomu musíme přičíst ještě 1,058.112,--Kč za každý rok bez uvedení do původního stavu od 26.10.2005 do současnosti, což je cca 4,408.800,--Kč. **Celkem tak dluh státu vůči stěžovateli činí 43,772.589,--Kč.**

III.

Navíc je pak zcela zarážející, k jakým prodlevám dochází při soudním vymáhání škodného následku, kdy stěžovatel musel složitě prokazovat oprávněnost svého nároku. Žalované Ministerstvo spravedlnosti ČR přistoupilo k uplatněnému nároku na náhradu škody zcela pasivně, bez jakéhokoliv náznaku dobrovolného plnění.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel žádá s ohledem na nečinnost Ministerstva spravedlnosti o opětovné projednání své stížnosti, neboť nedošlo k porušení čl.34 Úmluvy. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce požádal ministryni spravedlnosti JUDr. Kovářovou o dohled na vyřízení nároku stěžovatele na náhradu škody, avšak zatím bezvýsledně.

Na případu stěžovatele lze spatřit absurdní a z hlediska ekonomiky a hospodárnosti nepochopitelný postoj Ministerstva spravedlnosti ČR, které finanční plnění (náhradu škody) poskytuje pouze a výlučně až na základě odsuzujícího rozsudku obecných soudů, a to i přesto, že nárok stěžovatele je dán po právu a lze vypořádat i mimosoudně.

Na základě nezvratitelných důkazů, které byly státem záměrně zamlčeny, aby stát nemusel vzniklé škody uhradit, žádáme ESPLP, aby přikázal České republice zaplatit stěžovateli vzniklé škody v plné výši, v souladu se zákonem.

JUDr. Josef Moravec
advokát